

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Quomodo possit fieri, ut accidens sit sine subiecto, cum accidentis esse sit inesse, & accidens omne debeat individuari à subiecto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

sensibilibus carnis vel sanguinis; v. g. colore, vel spissitudine, conseruata quantitate, & alijs accidentibus occultioribus, quæ sufficerent ad conseruandam panis, & vini substantiam; & tunc etiam sub tali specie carnis, & sanguinis, manet Christus sacramentaliter.

54 Quando mutantur species sacramentales, ordinariè non est ibi caro Christi naturalis in specie naturali.

Quod si tamè esset specierum mutatio, vt substantia panis, aut vini nequiret cōseruari (vt si totum temperamentum intrinsecè mutaretur) tunc non maneret ibi Corpus Christi sacramentaliter. Gabriel tamè & Alex. Aferensis existimant, quando diuinitus mutantur species sacramentales, verè poni ibi carnem Christi naturalè in specie naturali. Verùm, etsi hic modus Deo sit possibilis, credibile tamen non videtur, quòd eo vtatur, saltem ordinariè, vt illi putant. Primò, Quia interdum ista species carnis & sanguinis diu perseverat, & sensim nigrescit, & corrumpitur; vt patet in multis locis: Corpus autè Domini & Sanguis est incorruptibilis. Secundò, Quia vbicumque est Corpus Domini, ibi etiam est Sanguis, & Anima, iuxta

Concilium Trid. sess. 13. c. 3. nam partes Domini nunquã amplius separabuntur. Atqui non est probabile in illa portiuncula carnis, tot annis manere Sanguinem eius & Animam. Tertio, Quia non est credibile, quando Sanguis miraculosè manat ex hostiã, esse Sanguinem Domini in propria specie. Nam Sanguis Domini non potest esse extra venas, & manere extra corpus; vt patet ex Concil. Trid. Est ergo quiddam miraculo efformatũ; ad significandũ, ibi latere corpus viuũ habens sanguinè.

Notandũ Tertio, Si Sacerdos non abhorreret, posset illam speciem, quæ in carnè verã videtur, sumere in sacrificio; quia nullum est præceptum, quod prohibeat; & pertinet illa sumptio ad sacrificij complementũ. Melius tamen existimatur, vt ad fidelium consolationem, Christi que laudem conseruetur. Quod cum sit, nõ est opus aliam hostiam, vel aliud vinum consecrare: tũ quia id nõ esset complere sacrificiũ inchoatum, sed nouũ instituire: tũ quia Summus Sacerdos Christus cõsetur tunc dispensare, ne sacrificiũ debeat cõsumi.

Concil. Trident.

55 An sic mutata species possit sumi.

An debeat fieri noua consecratio.

QVÆSTIO LXXVII.

De Accidentibus remanentibus in Sacramento.

In Octo Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Accidentia remaneant sine subiecto in hoc Sacramento?

1 De fide est, accidentia remanere sine subiecto.

Respondetur: Accidentia panis & vini post consecrationem remanent sine subiecto. Intellige, de tota collectione. Et sic est fide tenendũ. Probatur Primò, ex Concilio Constantiensi sess. 8. vbi damnatur iste articulus Wicleffi: *Accidentia panis nõ manent sine subiecto. Itẽ ex Concil. Lateranensi magno sub Innocẽtio III. Florentino, & Tridentino supra q. 75. a. 2. n. 32. citatis. Idem docet Cyprianus ferm. de cenã Domini: Panis iste non effigie, sed natura mutatus; omnipotentia Verbi factus est caro.* Cyrillus Hierosolym. sub specie panis datur tibi Corpus; sub specie vini datur tibi Sanguis. Vide Ambrosium, Gregorium, Cyrillum Alexandrinũ, & alios supra q. 75. a. 2. n. 33. citatos. Docent enim communiter Patres, Christi Corpus, & Sanguinem nobis exhiberi sub specie panis & vini, substantiã illorum mutatã.

Probatur Secundò, Fide tenendum est, substantiã panis & vini desinere, & accidentia remanere: ergo remanent sine subiecto. Nõ enim inexistunt Corpori Christi, vt etiam fides docet; alioqui Corpus Christi esset album, rotundum, liquidum, fragile, atque adeò passibile: imò nec possunt illi inexistere, quia existunt diuisibiliter; Christi autem Corpus existit indiuisibiliter. Neque etiam inexistunt aëri, vt rectè probat D. Thomas.

DVBIVM I.

Quomodo possit fieri, vt Accidentia sine subiecto, cum accidentis esse sit inesse: & accidens omne debeat indiuiduari à subiecto?

2 Respondeo, Thomas Waldensis tom. 2. c. 76. adfert multa testimonia veterum Philosophorũ, qui censebant accidens posse esse sine omni

subiecto. Inter SS. Patres Basilius hom. 2. & 6. Hexameron docet lucem illam, quæ fuit creata primo die, fuisse absque subiecto & vehiculo, vsq; ad diem quartum, quando conditũ est corpus solare, in quo lucem illã putat fuisse repositam: tri-duo autem præcedente, effecisse diem radiorum emissionem, noctem verò eorumdem retractionem. Basilium sequitur Procopius Gæsus in 1. c. Gen. & Damasc. lib. 2. de Fide c. 7. Hęc opinio, etsi vera non sit, non tamè est impossibilis, vt quæ à clarissimis ingenijs asserta sit. Sicut enim, (vt rectè Basilius hom. 6.) *aliud est albedo, aliud corpus, quod per illã fit album; sic aliud est lux, aliud corpus lucidum: & quãuis nos, inquit, ea separare non possumus, nisi cogitatione, Deus tamen re ipsa illa separare potest.* Ratio est, Quia actu inexistere non est de ratione formæ accidentariæ; sed est tantummodò modus quidam illius necessarius, vt conuenienter natura suã exilat, & subiectum perficiat. Quod confirmatur; quia hæ formæ à Deo institutę sunt, vt perficiant & exorment substantias creatas, quæ secundũ se alioqui imperfectę sunt & informes: ergo habent propriã & distinctam entitatem, & perfectionẽ; ergo vnio cum substantia non est de essentia illarum; sed solummodò quædam illarum modificatio in modo existendi. Nunquam enim de essentia rei absolute, potest esse vnio ad aliquid extrinsecum. De quo vide Scotum dist. 12. quæst. 1.

Neque verum est, accidentia indiuiduari à subiecto, nisi vt à causa extrinseca, & potius in fieri quàm in facto esse: nam intrinsecè indiuidua sunt per suam intrinsecam differentiam indiuidualem.

Accidentia posse esse sine omni subiecto, & Philosophi & SS. Patres senserunt.

Probat idem ratione.

An accidentia indiuiduantur à subiecto.

DVBIVM II.

Vtrum, vt Accidens per se existat, debeat illi addi aliquis modus positius, qui sit veluti Subsistentia per se?

3 Caietanus hoc loco affirmat, docetque hunc modum tribuere quantitati vim substantiæ, & materiæ